

udtalt, at de kunde forhindre en Landgang paa Sjælland. I dette meget vigtige Spørgsmaal tager den ærede Taler atter feil, thi begge Ministrene have netop sagt det Modsatte. Enhver, der læser Bemærkningerne til Lovforslagene, vil se, at begge Ministre udtrykkelig forvare sig imod, at de ville kunne afflaa en Landgang. Lad mig her gjøre en Sammenligning mellem mine to Angribere. Det ærede Medlem fra Stege holder paa, at Landgangsforlæg kan afflaas; han holder ubelukkende paa Graven og de snevre Farvande, hvor de Danste fremtidige skulle holde deres Sølslag, ligesom de efter tydske Geografier forud holdt dem i Rjøgebugt, dette er hans Forsvarsplan. Hans Meningsfælle, det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), mener det Modsatte og retter Behreidelser imod Ministrene for, at de i Lovforslagene sige noget Andet, men uheldigvis bliver han derved i et saadant Hovedpunkt enig med Ministrene og uenig med sin Meningsfælle, altsammen fordi det ærede Medlem ikke har læst den Udvilling, som begge Ministre have givet i deres Motiver, forinden han taler. Saaledes, siger jeg, læser det ærede Medlem. Endvidere siger det ærede Medlem — det findes Side 897 i Rigsdagstidenden —, at vi nu ere lige saa meget Herrer paa Søen, som vi vare det i 1864. Jeg skal ikke imødegaa dette, thi jeg tror, at enhver nogenlunde opvakt Skoledreng i Danmark veed, at det ikke forholder sig saaledes. Men det ærede Medlem mener vistnok, at vi nu ere ligesaa lidt Herrer paa Søen, som vi vare i 1864. Ja, ganske vist vare vi i enkelte Tilfælde ikke Herrer paa Søen i 1864, men vor Blotade af Østersøen var dog effektiv, og vi kunde slaas brant ved Helgoland. At Tjenden i enkelte Tilfælde, hvor Flaaden ikke var tilstede, tog over Bandet, er sandt; men deraf at slutte, at vi nu skulde være ligesaameget Herrer paa Søen, som vi vare dengang, er en Udtalelse, som jeg tror, man ikke bør lade passere i denne Forsamling uden at stoppe den. Det ærede Medlem har saa ofte sammenblandet mit Navn og min Stilling med denne Sag, og Ingen kan da forvente mig i, at jeg søger at paavise Angrebets Natur og forsvare min Stilling, naar man saaledes udæstler mit Navn. Dette var nu med at høre og med at læse. Hvad nu angaar det med at huske sit eget Standpunkt, da vil jeg sige, at den ærede Taler, som nu gaar imod Medlemmet fra Kolding angaaende Forsvarsplanen, han var med os, da vi arbejdede for netop den samme Forsvarsplan, hvad jeg allerede har udviklet i mine Bemærkninger til det ærede Medlem fra Stege. Han fulgte os, uden at sige et eneste Ord imod os; men det er gaaet med denne Sag, som det gik med Kanonerne: Det ærede Medlem glemte ifjor, at han siltende og uden at opponere tidligere havde været med til at bevilge et stort Antal store Kanoner, men pludselig gaar der et Lys op for ham

og derefter ere 6 Kanoner en forærdelig Ting. Paa samme Maade stiller han sig her. Nu opponerer det ærede Medlem, men han glemmer, hvorledes vi nødvendigvis maa stille os i Konsekvens med hele den Betragtning, som han selv har været med til at styrke.

Jeg vil ikke retorikere de personlige Udfald, som han har rettet imod mig; det kan ikke fornyse Nogen. Det er Debatten om Sagen, som jeg er kommen ind paa, og jeg maa da sige, at, hvor høit jeg end sætter det ærede Medlems Sagskundskab paa mange andre Punkter, og hvor ofte jeg end har lyttet til ham med Interesse, saa kan jeg dog ikke negte, at det ærede Medlems Tale ifjor, Sp. 2164 i Tidenden, og hans Tale i Lørdags har overbevist mig om, at der maa et lidt grundigere Studium til for det ærede Medlem, forinden han kan veilede os med Hensyn til denne Slags Sager. Jeg haaber ogsaa, at der er Andre af det ærede Medlems Parti — som jeg naturligvis indrømmer har den regjerende Myndighed her i Thinget —, som yderligere ville udtale sig om disse Sager, thi, naar jeg spørger: Hvad vil det ærede Medlem? — og det har jo i nogen Tid været et staaende Spørgsmaal —, saa kan jeg forsikre de Herrer, at jeg ikke har faaet den mindste Oplysning herom ved nu gjentagende at læse det ærede Medlems Foredrag. Det ærede Medlem taler nok om en Hær paa 15,000 Mand mindre, samt om, at vi nu skulle erkjende vor Lidenhed og Svaghed, men samtidig dermed taler han om, at man ikke skal stille et Skinforsvar op for Sjælland, og at vi altsaa i Virkeligheden skulle have en Hær, der kan deles i tre Dele og dække os imod alle mulige Angreb paa de enkelte Provinser. Siden kommer den ærede Taler imidlertid til at sige Noget, som kunde synes at tyde paa, at vi skulde beholde den Lov, vi nu havde, noget forbedret, men saa ere vi jo strax enige om den Maade, hvorpaa vi skulle behandle Sagen, og hvortil da al den Allarm. Smedens det ærede Medlem nemlig med Hensyn til min Stilling til Befæstningsspørgsmaalet og Forsvarsplanen, samt til Alt, hvad jeg her har nævnt, er gaaet ud af sig selv og bort fra mig, idet han tror, at det er mig, der er Løben fra ham, saa har han ikke et eneste Ord tilovers om det, som jeg har udtalt om selve den foreliggende Sag. Det ærede Medlem siger endvidere Side 898: „Den Behandling, som nu her skal foregaa af det levende Forsvar, vil jeg ikke indlade mig paa at omhandle“. Altsaa, efterat det ærede Medlem har sagt en hel Del Urigtigt om det, der ikke ligger for, saa slutter han med at sige, at det, der ligger for, vil han slet ikke omhandle. Men siden det ærede Medlem havde en saa særlig Uttraa efter at gjøre mig til Gjenstand for sit Foredrag, saa vil jeg da spørge det ærede Medlem, hvad han har at udsætte paa mine Udtalelser angaaende Forandringer med Hen-